

BESTSELERIO DĒL MŪŠU LIKIMO IR ŽVAIGŽDĒS KALTOS AUTORĪUS

JOHN
GREEN

POPIERINIAI
MIESTAI

Alma littera

PROLOGAS

Mano nuomone, kiekvienam žmogui gyvenime pasitaiko koks nors stebuklas. Aišku, maža tikimybė, kad mane kliudys žaibas, kad gausiu Nobelio premiją arba tapsiu kokios nykštukinės Ramiojo vandenyno salų valstybėlės diktatoriumi, arba susigriebsiu mirtiną ausies vėžį, arba savaimė užsiliepsnosiu. Bet kai pagalvoji apie visus neįmanomus dalykus krūvoj, kiekvienam žmogui atsitinka kas nors nepaprasta. Aš, tarkim, galėjau papulti po varlių lietumi. Nuskristi ir išsilaipinti Marse. Mane galėjo praryti banginis. Galėjau vesti Anglijos karalienę arba kelis mėnesius vienas blaškytis valtimi po jūrą ir išlikti gyvas. Tačiau man teko kitoks stebuklas. Manasis stebuklas štai koks: iš visų namų visuose Floridos gyvenamuosiuose rajonuose maniškis yra Margo Rot Špygelman kaimynystėje.

Džeferson Parke, kuriame gyvenu, seniau buvo karinio jūrų laivyno bazė. Bet paskui bazė tapo nereikalinga ir žemė atiteko Orlando miesto savivaldybei, o ji nutarė pastatydinti didžiulį gyvenamąjį rajoną, nes Florida tik šitaip panaudoja laisvus žemės plotus. Mano ir Margo tėvai nusipirko gretimus namus, vos iškilo pirmasis kvartalas. Mudviem su Margo tada buvo po dvejus metus.

Prieš Džeferson Parkui tampant Plezentviliu ir dar seniau, prieš įsikuriant karinei bazei, jis priklausė tikram Džefersonui,

tokiam Dr. Džefersonui Džefersonui. Orlande yra Dr. Džefersono Džefersono vardu pavadinta mokykla ir didelis labdaros fondas, bet įdomiausia, kad Dr. Džefersonas Džefersonas visai nebuvo daktaras. Jis visą gyvenimą prekiaavo apelsinų sultimis. Praturtėjęs ir tapęs įtakingas nuėjo į teismą ir pasikeitė pavardę: pridūrė dar vieną Džefersoną, o vietoj vardo įsirašė Dr. Iš didžiosios raidės. Ir ką tu jam...

Mudviem su Margo jau buvo po devynerius metus. Mūsų tėvai draugavo, tai ir mes kai kada žaisdavom kartu, palei skersgatvius dviračiais nuriedėdavom į patį parką, mūsų rajono centrą.

Išgirdęs, jog netrukus atvažiuos Margo, baisiai jaudindavausi, nes ją laikiau dieviškiausia iš visų Dievo sukurtų būtybių. Tą rytą ji buvo baltais šortais ir rausvais marškinėliais su žaliu slibinu, iš kurio nasrų veržėsi oranžinių blizgučių liepsnos. Dabar sunku paaiškinti, kodėl tie marškinėliai tada man padarė tokį įspūdį.

Margo kaip visada važiavo stačia, užgulusi dviračio vairą, tik mirgėjo violetiniai sportbačiai. Buvo kovo mėnuo, tačiau karšta ir tvanku kaip pirtyje. Dangus giedras, bet oras dvelkė rūgščiu kvapu kaip prieš audrą.

Tuo laiku įsivaizdavau, kad esu išradėjas, ir kai, prirakinę dviračius, abu su Margo drožėme per parką į žaidimų aikštelę, aš jai papasakojau apie savo išradimą, vadinamą „ringolatoriumi“, – milžinišką patranką, kuri galės iššauti į Žemės orbitą didžiulius spalvotus akmenis. Skriedami aplink Žemę, jie atrodys kaip Saturno žiedai. (Ir dabar tebemanau, kad idėja puiki, deja, sukurti patranką leisti į orbitą akmenims labai sunku.)

Šiame parke buvau lankęsis tokią daugybę kartų, jog atmintiškai mokėjau kiekvieną jo kampelį, todėl kaipmat pajutau: pasaulis kažkoks pasikeitęs, nors ne iš karto suvokiau kuo gi.

– Kventinai, – tyliai ir ramiai ištarė Margo.

Ji rodė kažkur pirštu. Tada ir pamačiau, kas ne taip.

Už kelių žingsnių priešais mus augo ąžuolas. Drūtas, gumbuotas, baisiai senas. Įprastas vaizdas. Dešinėje buvo žaidimų aikštelė. Irgi įprastas vaizdas. Tačiau atsišliejęs į ąžuolo kamieną sėdėjo vyriškis pilku kostiumu. Ir nejudėjo. Tai jau buvo kažkas nauja. Jis sėdėjo kraujo baloje. Kraujas bėgo iš burnos, nors jo srovelė jau beveik sukrešėjo. Vyriškis buvo kažki kaip keistai išsižiojęs. Blyški kakta buvo aptūptausių.

– Negyvas, – pasakė Margo, lyg pats nebūčiau supratęs.

Porą žingsnelių atsitraukiau atgal. Prisimenu, man atrodė, jeigu tik staigiai sujudėsiu, jis gali pabusti ir mane užpulti. O jeigu zombis? Tokio amžiaus jau žinojau, kad zombių nesama, bet šitas negyvėlis tikrai atrodė galintis atgyti.

Man atsitraukiant Margo atsargiai žengė pirmyn.

– Jo akys atmerktos, – pranešė.

– Greičiaueinamnamo, – sumurmėjau.

– Maniau, mirdamas žmogus užsimerkia, – toliau svarstė Margo.

– Margoeinamnamoirpasakykim.

Ji žengė dar vieną žingsnį. Būtų galėjusi ranka pasiekti jo koją.

– Kaip manai, kas jam atsitiko? – paklausė ji. – Gal narkotikai ar šiaip...

Nenorėjau palikti Margo vienos su lavonu, bet kurią akimirką galinčiu atgyti ir ją pulti, bet nė kiek netraukė ir stovėti ten aptariant jo mirties aplinkybes. Sukaupęs drąsą žengtelėjau artyn ir čiupau jai už rankos.

– Margotuojpateinamiščia!

– Gerai jau, einam, – nusileido ji.

Mes nubėgome prie dviračių, man užėmė kvapą lyg iš džiaugsmo, tačiau tai nebuvo džiaugsmas. Užsėdome ant dviračių, aš pra-

leidau ją važiuoti pirmą, nes nenorėjau, kad ji matytų, kaip verkiu. Jos violetinių sportbatukų padai buvo kruvini. Ištepiti jo krauju. Negyvėlio krauju.

Paskui išsiskyrėme ir katras sau nuėjome namo. Tėvai paskambino 911, toluomoje išgirdau kaukiant sireną, paprašiau, kad leistų pasižiūrėti mašinų, bet mama neleido. Tada atsiguliau pamiegoti.

Mano tėtis ir mama psichoterapeutai, vadinasi, savaime negaliu turėti jokių psichologinių problemų. Taigi, kai pabudau, su mama ilgai kalbėjomės apie gyvenimo ciklą, kad mirtis – irgi to ciklo dalis, tačiau būdamas tik devynerių metų atseit galiu per daug nesukti sau galvos dėl šitos fazės, ir man palengvėjo. Žinokite, niekada dėl to labai nesijaudinau. O tai daug ką sako, nes šiaip jaudintis aš moku.

Taigi faktas: aš aptikau negyvą žmogų. Mažas žavus devynmetis berniukas, tai yra aš, ir mano dar mažesnė ir žavesnė žaidimų draugė parke rado negyvėlį, kuriam iš burnos bėgo kraujas, o kai važiovome namo, pamačiau, kad jos mažučiai žavūs batukai ištepiti tuo krauju. Labai dramatiška, bet kas iš to? Aš jo nepažinojau. Kiekvieną nemiėlą dieną miršta žmonės, kurių nepažįstu. Jeigu po kiekvienos nelaimės pasaulyje man pakriktų nervai, jau seniai būčiau visiškai išprotėjęs.

Tą vakarą devintą valandą nuėjau į miegamąjį gultis – tiksliai pagal tvarkaraštį. Mama apklostė, pasakė mane mylinti, aš jai tariau: „Iki rytojaus“, – ji irgi pasakė: „Iki rytojaus“, – ir išjungusi šviesą privėrė duris taip, jog liko tik siaurutis plyšelis.

Pasivertęs ant šono pamačiau Margo Rot Špygelman: ji stovėjo lauke beveik priplojusi nosį prie stiklo. Atsikėlęs atidariau langą, bet mudu skyrė tinklelis nuo uodų, todėl jos veidas atrodė lyg taškuotas.

– Aš viską ištyriau, – rimtai pasakė ji.

Nors per tinklę jos veidą sunkiai įžiūrėjau, pastebėjau, kad Margo rankose bloknotelis ir pieštukas su dantų žymėmis prie trintuko. Ji pažvelgė į savo užrašus.

– Ponia Feldman iš Džeferson Korto sakė, kad jis vardu Robertas Džoineris. Ir kad gyveno Džeferson Roude, kooperatiniam name, kurio pirmame aukšte gastronomas. Tada nuėjau ten ir radau būrį policininkų, vienas paklausė, ar nesu iš mokyklos laikraščio, aš pasakiau, mūsų mokykla neturi laikraščio, tada jis pasakė, jeigu nesu žurnalistė, pasirengęs atsakyti į visus mano klausimus. Paaiškėjo, kad Robertui Džoineriui buvo trisdešimt šešeri metai. Advokatas. Į butą policija manęs neleido, bet aš užėjau pas jo kaimynę, vardu Chuanita Alvares: paskambinusi į duris paklausiau, ar negalėčiau pasiskolinti puodelio cukraus. Ji pasakė, kad Robertas Džoineris nusišovė pistoletu. Aš paklausiau dėl ko, ji paaiškino, kad jo žmona sumanė išsiskirti, todėl jis labai nusiminė.

Ji nutilo, aš stovėjau ir žiūrėjau į ją: jos pilkšvą nuo mėnesienos veidą tinklas suskaldė į tūkstančius taškelių. Didelės išplėstos akys lakstė nuo manęs prie bloknoto ir atgal.

– Daugybė žmonių skiriasi, bet dėl to nesizudo, – tariau.

– *Žinau*, – susijaudinusi prabilo ji. – Ir Chuanitai Alvares taip kalbėjau. Ji pasakė... – Margo atvertė kitą lapelį. – Kad ponas Džoineris buvo sunkus žmogus. Paklausiau, ką tai reiškia, o ji tik pasiūlė pasimelsti už jį ir liepė nešti cukrų mamai, bet aš pasakiau, kad cukraus nebereikia, ir išėjau.

Ir vėl patylėjau. Norėjau, kad ji kalbėtų, – jos tyliame balse skambėjo jaudulys, kurį pajunta žmogus, priartėjęs prie mįslės įminimo, ir atrodė, kad vyksta kažkas man labai svarbaus.

– Manau, suprantu, kodėl jis tai padarė, – pagaliau tarė ji.

– O kodėl?

– Turbūt viduje nutrūko paskutinė styga, – atsakė ji.

Galvodamas, ką galėčiau pasakyti, pasilenkęs atstūmiau skląstį ir išėmiau tinklo rėmą. Padėjau ant grindų, bet ji man neleido kalbėti. Beveik prikišusi veidą sušnibždėjo:

– Uždaryk langą.

Aš paklusau. Maniau, ji nueis, bet Margo stovėjo ir žiūrėjo į mane. Šypsodamas ėmiau jai mojuoti, bet man pasirodė, jos akys įsmeigtos į kažką man už nugaros, į kažką taip siaubinga, kad jos veidas perbalo, ir aš taip išsigandau, jog nedrįsau atsigręžti ir pažiūrėti, kas gi ten. Man už nugaros, aišku, nieko nebuvo – nebent tasai negyvėlis.

Aš lioviausi mojuoti. Mudu žiūrėjome per stiklą į kits kitą, veidai buvo viename aukštyje. Neprisimenu, kuo tai baigėsi, – atsiguliau ar ji pirma nuėjo. Mano prisiminimuose šis epizodas be pabaigos. Tiesiog stovime ir žiūrime vienas į kitą – amžinai.

Margo visada dievino visokias paslaptis. Vėliau dažnai pagalvodavau, gal kaip tik todėl ji ir pati virto paslaptimi.

2.

Išgirdęs girgždant langą staigiai atsisukau ir susidūriau su mėlynomis Margo akimis. Iš pradžių tik jas ir mačiau, bet, apsipratęs su tamsa, įžiūrėjau, jog ji išsitepliojusi veidą juodais dažais ir apsi-vilkusi juodu megztiniu su gobtuvu.

- Gal internetu užsiimi seksu? – paklausė ji.
- Šnekuosi su Benu Starlingu.
- Tai ne atsakymas, iškrypėli.

Nesmagiai nusijuokęs priėjau prie lango ir atsiklaupiau, mano veidas atsidūrė per kelis colius nuo jos. Neįsivaizdavau, ko ji apsi-reiškė mano lange.

- Kuo galiu būti naudingas? – paklausiau.

Mudviejų santykiai turbūt tebebuvo draugiški, tačiau ne tokie, kad vidury nakties susitikinėtume išsiterlioję fizionomijas juo-dais dažais. Tokiems dalykėliams ji neabejotinai turėjo artimesnių draugų. Aš nebuvo vienas jų.

- Man reikia tavo mašinos, – paaiškino ji.
- Aš neturiu mašinos, – pasakiau. Man tai buvo opi tema.
- Tada tavo motinos.
- Tu gi turi savo, – priminiau jai.

Margo purkštelėjo.

– Taip, bet gimdytojai paėmė mano raktelius ir užrakino seife, stovinčiame po jų lova, o jų kambaryje miega Mirna Mauntvyzel. –

Tai buvo jų šuo. – Vos mane pamačius ją išstinka priepuolis. Žodžiu, negaliu įslinkti, pavogti seifo, išlaužti, pasiimti raktų ir išvažiuoti savo mašina, nes, jeigu tik praversiu duris, Mirna Mauntvyzel pasius loti kaip išprotėjusi. Taigi man reikia mašinos. Be to, reikia, kad tu vairuotum, mat šiąnakt turiu sutvarkyti vienuolika punktų, mažiausiai penkiems iš jų reikalingas ratuotas bendrininkas.

Kai nespoksojau į ją išsipytrėjęs, iš Margo liko tik tamsoje žibančios akys. Bet susikaupęs mačiau jos veido ovalą, dar šlapius dažus ant skruostų. Skruostikauliai ir smakras sudarė trikampį, kuriame šypsojo juodos lyg derva lūpos.

– Tarp tų punktų yra, už kuriuos gresia baudžiamoji atsakomybė?

– Hm, primink, už įsibrovimą į svetimus namus gresia ar ne?

– Ne, – tvirtai atsakiau.

– Negresia ar nepadėsi?

– Nepadėsiu. Ar negali liepti kokiai savo parankinei, kad pavežiotų?

Pavyzdžiui, Leisė ir / arba Beka visada puldavo jai pasitarnauti.

– Iš tikrųjų dėl jų ir turiu problemų, – paaiškino Margo.

– Kokių problemų?

– Net vienuolika, – nekantrškai pridūrė ji.

– Aš nelaužysiu įstatymo, – pasakiau.

– Prisiekiu Dievu, tau nereikės daryti nieko, už ką gali būti teisiamas.

Staiga Margo namų kieme išpiplieskė prožektoriai. Vienu šuoliu ji liuoktelėjo pro langą į mano kambarį ir nusirito po lova. Netrukus į jos terasą išėjo tėvas.

– Margo! – pašaukė. – Aš tave mačiau!

– O Dieve... – išgirdau palovėje dusliai murmant. Margo nėrė iš savo slėptuvės, priėjo prie lango ir tarė: – Tėti, nustok. Aš tik

užsukau paplepėti su Kventinu. Pats gi amžinai kartoji, kokią fantastišką įtaką jis man galėtų daryti ir panašiai.

– Sakai, tik plepi su Kventinu?

– Aha.

– Tai ko juodai išsitepliojusi veidą?

Margo sutriko gal tik dalelę sekundės.

– Tėti, kad paaiškinčiau, reikėtų papasakoti ilgiausią istoriją, o tu tikriausiai pavargęs, taigi eik...

– Namo! – suriko jis. – Žaibiškai!

Margo griebė man už marškinėlių, sušnibždėjo: „Po minutės grįšiu“, – ir išlipo pro langą.

Jai dingus čiupau nuo rašomojo stalo raktelius. *Raktai* mano, mašina, deja, ne. Per šešioliktą gimtadienį tėvai įteikė man mažytę dovanytę, ir aš iškart supratau, jog tai automobilio raktelis, vos neapsimyžau iš laimės, nes iki tol jie kasdien kartodavo negalintys dovanoti man mašinos. Bet kai įteikė suvyniotą dėžutę, nusprendžiau, kad jie mane tiesiog mulkino, vis dėlto gausiu mašiną. Nuplėšęs dovaninį popierių atidariau dėželytę. Joje tikrai gulėjo raktelis.

Įsižiūrėjęs pamačiau, kad jis nuo kraislerio. Nuo vienatūrio, priklausančio mamai.

– Dovanojate man tavo mašinos raktą? – dar paklausiau mamą.

– Tomai, – tarė ji tėčiui, – sakiau, jog jis tikėsis nežinia ko.

– Oi, tik nereikia kaltinti manęs, – atšovė tėtis. – Tuo tik nori pridengti nepasitenkinimą mano pajamomis.

– Ar tokioje skubotoje mano elgesio analizėje neslypi užslėptas agresyvumas? – paklausė mama.

– Ar toks retoriškas kaltinimas užslėptu agresyvumu iš tikrųjų nėra užslėpta agresija? – atrėmė tėtis, ir šis dialogas tęsėsi dar kurį laiką.

Trumpai tariant, rezultatas buvo toks: aš galėdavau džiaugtis naujausio modelio kraislerio nuostabybėmis, jeigu mamai jo nereikėdavo. Kadangi ji kasdien anksti rytą išvažiuodavo į darbą, mašina galėjau naudotis tik savaitgaliais. Na, savaitgaliais ir vidury nakties, kad tave kur.

Margo užtruko truputį ilgiau negu žadėtąją minutę. Kol jos nebuvo, aš vėl ėmiau abejoti.

– Rytoj man į mokyklą, – aiškinau.

– Pati žinau, – pasakė Margo. – Rytoj į mokyklą, poryt irgi, jeigu ilgai apie tai galvosi, gali smegenys neatlaikyti. Žodžiu, taip. Rytą į mokyklą. Štai kodėl reikia paskubėti ir iki ryto apsisukti.

– Nežinau.

– Kju, Kju, katinėli. Kiek jau laiko mes draugai?

– Mes ne draugai, o tik kaimynai.

– O Dieve, Kju... Gal aš tau bloga? Ar neliepiu savo asmens sargybiniams mokykloje būti tau švelnesniems?

– Naaa... – abejodamas nutūšiau, nors iš tikrųjų visą laiką įtariau, kad Čakas Parsonas su sėbrais mūsų neterorizuoja Margo dėka.

Ji sumirksėjo, ir aš pastebėjau, jog ji net vokus išsidažiusi juodai.

– Kju, einam.

Ir aš išėjau. Šmukštelėjau pro langą, tada nuleidę galvas nubėgome mūsų namo pasieniu. Kai įlipome į vienatūrį, Margo liepė neužtrenkti durelių, per didelis triukšmas, taigi palikau mašiną atvirą; įjungęs neutralią pavaros padėtį, pasispirdamas koja paleidau vienatūrį riedėti keliuku. Tik už kelių namų įjungiau variklį ir žibintus. Uždarėme dureles ir pasileidome begalinio Džefersono Parko serpantinu; visi namai vis dar atrodė naujutėliai ir tarsi plastikiniai, toks žaislinis miestelis, kuriame gyvena tūkstančiai ne žaislinių, o tikrų žmonių.

– Supranti, – prabilo Margo, – iš tikrųjų jiems nusišvilpt, jie tik įsitikinę, kad mano išdaigos juos kompromituoja. Žinai, ką jis dabar pasakė? Ogi štai: „Man nerūpi, jeigu tu susidirbsi gyvenimą, tačiau nedaryk mums gėdos prieš Džeikobsenus, jie mūsų draugai.“ Juokinga. Tu neįsivaizduoji, kokių jie prisigalvoja gudrybių, kad tik negalėčiau išeiti iš tų sumautų namų. Prisimeni, kaip filmuose kaliniai pabėga iš kalėjimo po antklodėmis pakišę susuktus drabužius, kad atrodytų, jog ten miega žmogus? – Aš linktelėjau. – Tai va, mama mano miegamajame įtaisė elektroninę auklę, kad naktį girdėtų, kaip aš kvėpuoju. Ruti turėjau sumokėti penkis baksus, kad miegotų mano kambary, o jos lovoje po antklode palikau drabužių krūvą. – Ruti buvo Margo sesutė. – Kuo tau, velniai rautų, ne „Misija neįmanoma“? Seniau galėdavau pabėgti iš namų kaip kiekvienas normalus amerikiečių paauglys – išlipti pro langą ir nušokti nuo stogo. Tačiau dabar gryna fašizmo diktatūra.

– Tai pasakysi, ką mes veiksime, ar ne?

– Pirmiausia varom į „Publixą“. Turėsi pripirkti produktų. Kam, paaiškinsiu vėliau. Paskui – į „Wal-Martą“.

– Ką, gal apvažiuosime visus centrinės Floridos prekybcentrus? – paklausiau.

– Šiąnakt, brangusis, mes atlyginsime daug skriaudų. Ir patys truputį kai ką nuskriausime. Kas buvo pirmutiniai, taps paskutiniai ir romieji paveldės truputį žemės. Bet prieš pradėdami iš pagrindų keisti pasaulį turime apsipirkti.

Kaip tik tada įsukau į „Publixo“ aikštelę, praktiškai tuščią.

– Klausyk, – tarė ji, – kiek tu turi pinigų?

– Nulį dolerių ir nulį centų, – atsakiau.

Įsjungęs variklį pažvelgiau į ją. Įmuginusi ranką į savo aptemptą džinsų kišenę, ji ištraukė kelias šimtines.

– Laimė, Dievas man atsiuntė.

– Čia dabar kas?

– Ruti bat micvos pinigai. Manęs prie jų neprileidžia, bet aš žinau tėvų slaptažodį, jie visur vartoja tą patį: „mirnamaunt3az31“. Taigi šiek tiek paėmiau.

Pašėlau mirksėti, kad tik nuslėpčiau mane apėmusį siaubą, bet ji vis tiek pastebėjo ir nusišypsojo.

– Žinok, ši naktis bus geriausia tavo gyvenime.

3.

Mano bendravimas su Margo Rot Špygelman ypatingas tuo, kad galiu tik klausytis, ką ji šneka, o kai nutyla, kaip nors skatinu toliau kalbėti, nes, pirma, esu neginčijamai ją įsimylėjęs, antra, ji visais atžvilgiais nepakartojama ir, trečia, pati manęs niekada nieko neklausia, todėl išvengti tylos galima tik užduodant klausimus jai.

Tai va, „Publixo“ aikštelėje ji man pasakė:

– Še, padariau tau sąrašą. Jei bus kas neaišku, skambink. Beje, aš sau leidau iš anksto kai ką įdėti į tavo bagažinę.

– Ką? Dar man nesutikus dalyvauti?

– Aha. Formaliai taip. Žodžiu, bus klausimų, skambink, bet vazelino imk didelį indelį, tą, kur didesnis už tavo kumštį. Ten stovi mažučiai indeliai vazelino mažiams, tada didesni – mamytėms, o didžiausi – dideliems storiems tėtukams, tai tokį ir imk. Jeigu didžiausių nebūtų, nupirk tris vidutinius. – Margo įteikė man sąrašą ir šimtą dolerių. – Turėtų užtekti.

Margo sąrašas:

Trys Vilkžuvės, Supakuotos atskirai

„Veet“ (kojų plaukelių Šalinimui be skustuvo, Moterų kosmetikos skyriuje)

Vazelinas

šešių skardinėlių „Mountain Dew“ pakuotė

*tulpių Puokštė
vandens Butelis
popierinių Servetėlių
vienas Balionėlis mėlynų Purškiamųjų dažų*

– Kaip įdomiai pasirenki, ką rašyti iš didžiosios raidės, – pasakiau.

– Aha, esu tvirtai įsitikinusi, kad didžiąsias raides reikia kaisioti kur papuola. Taisyklės baisiai skriaudžia žodžius sakinio viduryje.

Neįsivaizduoju, ką reikėtų sakyti kasininkei, kai naktį pusę pirmos ant konvejerio sukrauni trylika svarų vilkžuvės, „Veet“ tūbelę, puodą vazelino, pakuotę „Mountain Dew“ energinio gėrimo, mėlynų purškiamųjų dažų balionėlį ir puokštę tulpių. Tačiau aš pasakiau:

– Ne taip jau keista, kaip atrodo.

Moteris kostelėjo, bet akių nepakėlė.

– Vis dėlto keistoka, – sumurmėjo ji.

– Žinok, nenoriu prisivirti košės, – tariau grįžęs į mašiną. Margo jau šlapino vandeniu iš butelio servetėles ir jomis valėsi nuo veido juodą grimą. Paaiškėjo, kad jis buvo reikalingas tik išsigauti iš namų. – Į Djuką būsiu priimtas tik su sąlyga, kad nepakliūsiu į akiratį teisėsaugai.

– Kju, koks vis dėlto tu nervingas.

– Aš tik prašau, kad neturėtume nemalonumų. Žinoma, visai smagu pakvailioti, tačiau tik ne... hm... savo ateities kaina.

Ji pakėlė į mane akis, ir dabar aiškiai mačiau visą jos veidą. Ji lengvai šyptelėjo.

– Stebiuosi, kad visas tas šlamštas tave domina.

– Ka-as?

– Koledžas – priims ar nepriims. Nemalonumai – turėsi ar ne. Mokykla – gausi A ar D pažymius. Karjera – padarysi ar jos nepadarysi. Namas – didelis ar mažas, nuosavas ar išsinuomotas. Pinigai – yra ar nėra. Kokia nuobodybė!

Bandžiau prieštarauti, girdi, ji pati tikrai neabejinga šitiems dalykams, nes mokosi gerai ir studijuos Floridos universitete pagal programą, kai studentui skiriama stipendija.

Bet Margo mane pertraukė:

– Į „Wal-Martą“.

Į „Wal-Martą“ įėjome kartu ir paėmėm „lazdą“ – per televizijos reklamą išgirtą automobilio vairo blokatorių. Kai žygiavome per vaikiškų prekių skyrių, paklausiau:

– Kam mums reikia vairo blokatoriaus?

Tačiau, užuot atsakiusi, Margo išpylė dar vieną savo beprotišką monologą:

– Ar žinotai, kad beveik visą žmonijos istoriją vidutinis žmogaus amžius nesiekė ir trisdešimties metų? Taigi normalus suaugusiojo stažas galėjo būti nebent koks dešimt metų, ar ne? Niekas neplanavo pensijos. Neplanavo karjeros. Išvis nieko *neplanavo*. Tam niekas neturėjo laiko. Ir neturėjo ateities. Bet paskui gyvenimo trukmė pradėjo ilgėti, žmonėms pradėjo šviestis vis ilgesnė ateitis, jie ėmė vis daugiau apie ją galvoti. Apie ateitį. O dabar visas gyvenimas – ateitis. Ką bedarytum, viskas dėl ateities: baigi vidurinę, stoji į koledžą, kad gautum geresnę darbą, galėtum nusipirkti gražų namą, galėtum išsiųsti vaikus į koledžą, kad jie irgi gautų gerą darbą, nusipirktų gražų namą ir galėtų savo vaikus išsiųsti į koledžą.

Man atrodė, jog ji pliauškia šitas nesąmones tik tam, kad ne-reikėtų atsakyti į mano klausimą. Todėl aš jį pakartoju:

– Kam mums reikia vairo blokatoriaus?

Margo meiliai patapšnojo man nugarą.

– Viską suprasi dar neišaušus rytui.

Staiga irklavimo reikmenų lentynoje ji pamatė klaksoną. Iš-
ėmė iš dėžutės.

– Ne, – pasakiau, ji paklausė:

– Ką reiškia „ne“?

– Reiškia, kad negalima tūtuoti, – perspėjau, bet nespėjau iš-
tarti „t“, kai ji taip sužvygino klaksoną, jog man vos nesprogo gal-
va, o Margo sako:

– Atsiprašau, neišgirdau.

– Negalima t... – pakartoju, o ji vėl sužvygino tą daiktą.

Tada prie mūsų priėjo darbuotojas, maždaug mūsų amžiaus
berniokas, ir sudraudė:

– Klausykite, čia negalima tūtuoti.

Margo neva nuoširdžiai pasiteisino:

– Atsiprašau, nežinojau.

Berنيokas tarė:

– Nieko baisaus. Man visai nekliudo. – Pokalbis lyg ir išseko,
bet vaikas toliau spoksojo į Margo; tiesą sakant, aš jo nekaltinu:
nuo jos tikrai neįmanoma atplėšti akių. Pagaliau paklausė ją: – Ką
šįvakar veiki?

– Nieko ypatingo, – atsakė Margo. – O tu?

– Pirmą baigiu pamainą ir varau į barą Orindže, jei nori, prisi-
dėk. Tačiau turėsi pirma parvežti namo savo brolių, nes ten griežtai
reikalauja asmens dokumento.

Savo *ką*?

– Aš jai ne brolis, – burbtelėjau žiūrėdamas į jo sportbačius.

– Iš tikrųjų *pusbrolis*, – pamelavo Margo. Prisigretinusi prie manęs apkabino per pusiaują, klubų jatau kiekvieną jos pirštėlį. Ir pridūrė: – Ir mano *meilužis*.

Berniokas išvertė akis ir nuėjo, Margo ranka akimirką susilaukė ant mano pusiaujo, ir aš, pasinaudodamas proga, ją apkabinau.

– Aš tikrai tave myliu labiau už kitas savo pusseseres, – pasakiau. Margo šypsodamasi stumtelėjo mane šonu ir išslydo iš glėbio.

– Manai, nežinau...